

Ștefan Ignat

(Grigore Constantinescu – 11 martie 2015)

Vocea de bariton aparține legendelor, a intrat în istoria operei după două secole de existență a spectacolului liric, depășind în romantism pragul belcantoului. Revanșa absenței a fost pe măsură căci, după marii italieni, succesele se datorau prezențelor eroice ale baritonilor solicitați pe scenă. În afirmarea de mai târziu a acestei categorii de interpret liric, evoluția își cere timpul, pentru a accede spre maturitatea cântărețului.

L-am urmărit de-a lungul anilor, de la studenție și până acum, când a devenit prim solist al Operei Naționale Române, pe Ștefan Ignat („Fănel” îi spuneam în prima tinerețe) și am înțeles că cele spuse mai înainte se repetă în existența fiecărui bariton de valoare. Desigur, definirea glasului cere timp și studiu, rezistență fizică, capacitate de penetrare în specificul rolurilor. După absolvirea Universității de Muzică din București (1995), saltul în profesie se datorează momentului mirific al ofertei bursei de la Academia „Mozarteum” din Salzburg (1995-1997), bursă oferită de statul austriac. Cariera a început „ca la carte”, cu partituri de virtuozitate vocală, precum „Bărbierul din Sevilla” de Rossini, piatră de încercare pentru a fi primit în repertoriul liric italian. Profesionalizarea continuă, cu atestarea posibilităților vârstei tinereții și cu premiul Competiției „Voci verdiane” (1997, Busetto Italia).

Toate aceste etape ascensionare conduc spre construirea unei cariere în care este valabil dictonul „numărul anilor nu condiționează valoarea artistului”. De la un moment, a început acumularea, cu multe semnificații: de la roluri și repertoriu, la experiențele interpretative pe marile scene, succesele și comentariile criticii muzicale, întâlnirile cu dirijorii, partenerii, câștigurile de cunoștințe în abordarea și pregătirea înțelegerii, memorizării și interpretării partiturilor. Cine citește un „curriculum vitae” actual al baritonului Ștefan Ignat se întreabă de ce nu există deja o carte cu interviuri sau memorii ale celui care, pe parcursul unei pătrimi de stagiune, debutează în Falstaff și Rigoletto, reia Tosca și Nabucco, privind spre țintele repertoriale viitoare. Un bilanț? Repertoriu german (7 roluri), francez (6 roluri), italian (20 roluri), românesc (4 roluri); 12 partituri vocal simfonie, 12 premiere, 13 Festivaluri. Toate până acum! În număr de ore petrecute pe scenele naționale și internaționale suma depășește imaginația, ca și orele de lucru pentru muzică cu corepetitorul sau regia. Multe pagini ar fi necesare și pentru comentariile critice, pagini ce ar depăși însă un „Cuvânt înainte”. Destinul, care este nucleul capodoperei enesciene „Oedipe”, a fost prezent la momentul și timpul convenit, asociat cu producții pe două continente, patru teatre, mai mulți parteneri, dirijori, regizori și, cum era firesc, cu Premiul „David Ohanesian”, acordat de Forumul Muzical Român (2000) care a consemnat victoria în debutul rolului.

Probabil că portretul artistului ar fi fost necesar să figureze la începutul acestor cuvinte introductive. Utilă este însă constatarea valorii mai înainte de a porni lectura volumului. Ștefan Ignat este un om de acțiune, puternic, fără a osteni în activitatea artistică atât de complexă a unui artist liric, mereu angajat în noi proiecte. Dacă nu cunoaște nevoia odihnei în studiu și prestație artistică, nu uită însă supravegherea educației vocale permanente, concepției stilistice în interpretare, pe plan muzical și actoricesc. Oricum, este primul său profesor și îndrumător.

Mai există o taină, căreia nu-i deslușim lesne secretul. Cum deține cheia basmului despre „Tinerete fără bătrânețe”? Prin respectul față de Divinitate, prin cunoașterea, ca Doctor în muzică a științelor artei sau pasiunea fără leac pentru arta Muzicii?